

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, dr. Gaudi-Nagy Tamás ügyvéd által képviselt felperesnek a Viszlói Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Viszlói Tamás ügyvéd) által képviselt **Budakalász Város Önkormányzata** (2011 Budakalász, Petőfi tér 1.) I.r., II.r., III.r. és **Budakalász Város Önkormányzat Polgármesteri Hivatala** (2011 Budakalász, Petőfi tér 1.) IV.r. alperesek ellen **kártérítés** iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. november 22. napján kelt 14. P. 20.705/2008/41. számú ítélete ellen a felperes 2010. december 27. napján 42. sorszámon előterjesztett, 2011. május 2. napján 49. sorszámon kiegészített fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2008. február 12. napján előterjesztett keresetében előadta, hogy 1991-ben a tulajdonát képező zártkerti ingatlanon engedély alapján gazdasági épületet létesített, amit ténylegesen lakásként használt. Az épület 2006. február 1-én leégett. Az I.r. alperestől kérvényezte a helyreállítás engedélyezését és kamatmentes kölcsön biztosítását. Az építésügyi hatóság azonban a ház helyreállításához szükséges engedély kiadását több esetben megtagadta, a helyreállítás akadályozásával anyagi, hajléktalanságra kényszerülése miatt nem vagyoni kárt okozott. A követelését megalapozó jogellenes magatartás volt, hogy a jegyző a helyi építési szabályzat rendelkezéseit félremagyarázta, a tűzesetben károsodott

gazdasági épület átalakítására illetve helyrehozatalára kiadható lett volna az engedély, sőt arra engedély sem kellett volna. Mulasztott az I.r. alperes, mert a területrendezést 1992. óta nem hajtották végre, és a belterületbe vonás hiánya volt a helyreállítás engedélyezése megtagadásának oka. Nem vitatta, hogy a perindítás idejére már rendelkezett építési engedéllyel, de a munkálatokat pénz hiányában nem tudta megkezdeni. A kamatmentes kölcsön iránti kérelmét az I.r. alperes elutasította. Késedelmes intézkedéseivel hátráltatta a helyreállítást. Jogellenes magatartás volt, hogy az I.r. alperes nem oktatta ki arról, hogy engedély nélkül semmiféle építési munkát nem végezhet, de jogellenes volt, hogy a helyreállítási munkákat akadályozta, leállította azt; hogy jogosulatlanul fellebbezte meg a kijelölt hatóság határozatát. Annak ellenére, hogy családjával együtt közvetlen veszélynek volt kitéve, az I.r. alperes nem tette meg azokat az intézkedéseket, amiket a helyi önkormányzat számára a törvények előírnak. Emellett a 2007. február 21. napján létrejött megállapodást megtámadta, mert zsarolásnak minősítette, hogy a tulajdonából 120 m²-nek az I.r. alperes részére közterület céljára történő ingyenes átruházásához kötötték, hogy a kamatmentes hitel iránti kérelmét a képviselőtestület elé terjesszék. De arra is tett előadást, hogy az út céljára történő leadásnál az a szándék vezette, hogy a belterületbe vonás megtörténik, és ezzel megtévesztették. 2009. február 9. napján terjesztette elő a 2007. február 21-i megállapodás Ptk. 210. § (4) és (5) bekezdése szerinti megtámadása iránti kereseti kérelmét, emiatt keresetét kiterjesztette a II. és III.r. alperesekre azzal, hogy velük szemben tűrésre kötelezést kért. 2010. január 18. napján keresetét a IV.r. alperesre is kiterjesztette, mert az önkormányzat és a polgármesteri hivatal szorosan együttműködve közösen okozta a kárt. A kártérítés összegét többször módosította, a végleges igénye a következők szerint alakult. A nem vagyoni kárát egyik részről 5.061.000 Ft-ban határozta meg azzal, hogy 2006. június 1. napjától a leégett épületben lakó három személyre napi 1.000 Ft-ot számított fel a rájuk kényszerített hajléktalan nyomorgás miatt, további 10.420.500 Ft-ot arra alapozva érvényesített 1992. január 1. napjától három személyre napi 500 Ft számítása mellett, hogy a területrendezésre vonatkozó valótlan tájékoztatással hitegették, a területrendezés több mint 19 éve nem valósul meg, ami miatt a helyreállításhoz banki hitelt nem tudott igénybe venni. Vagyoni kárait a következők szerint tételezte: 1.200.000 Ft tulajdonhoz fűződő alkotmányos joga megsértése miatt, mert a 120 m² után kisajátítási kártérítést (helyesen kártalanítás) nem fizettek; 1.485.000 Ft, mert ilyen összegű építésügyi bírságot szabtak ki vele szemben, amire nem került volna sor, ha a helyreállításhoz kért engedélyt azonnal megadják, és részére megfelelő tájékoztatást nyújtanak; 1.169.826 Ft a többszörös terveztetés miatti 16 tételből álló költség; 1.250.000 Ft az építési anyag, munkadíj és szállítási költségek drágulása miatt.

Az I.r. alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy az építési hatósági ügyben kijelölés alapján Cs. Község Önkormányzata járt el, ha ezen eljárás során hozott döntések következtében a felperes kár megtérítésére tart igényt, úgy a keresetét az eljáró hatósággal szemben érvényesítheti. A felperesi ingatlanra is vonatkozó szabályozási terv megalkotásában mulasztás nem terheli. Az I.r. alperes 12/2001. (VI. 11.) számú rendelete szól a Helyi Építési Szabályzatról, amit a 19/2006. (VII.

26.) számú rendelet módosított. A rendelet megalkotása és kihirdetése a jogszabályi előírásoknak megfelelően történt. A közút szélesítése tárgyában a felperes az I.r. alperessel szerződést kötött, a szerződéssel kapcsolatos igény nem érvényesíthető közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányuló keresetként. Állította azonban, hogy a felperes a szerződéskötéskor minden körülményt ismert, kényszerből mentesen járt el. A tulajdonosok telekalakítást kértek, az ő érdeküket szolgálta az útnyitás. Nem álltak presszió alatt. Az építési hatóság által kiszabott bírságot a felperes úgy kívánja kárként érvényesíteni, hogy be sem fizette. Mindazonáltal a bírságot nem az I.r. alperes, hanem a kijelölt közigazgatási szerv szabta ki. Tagadta, hogy az építési hatósági jogkörben eljáró ügyintézőt kioktatási kötelezettség terhelné abban a tárgyban, hogy az egyes építető milyen építési munkát végezhet el építési engedély nélkül. Az építésügyi hatóság a feladatkörében előterjesztett kérelmekről dönt. Kifogásolta, hogy a felperes nem jelölte meg, mely államigazgatási határozat vagy mulasztás okozott számára kárt és azt sem, hogy a rendes jogorvoslati lehetőséget igénybe vette-e. A belterületbe vonás nem hatósági jogkör, hanem arról a képviselőtestület rendelettel dönt, e döntés felülvizsgálata csak az Alkotmánybíróságtól kérhető. A kamatmentes kölcsön odaítélésénél az I.r. alperes betartotta a szabályokat, jogellenes magatartás nem terheli. Utóbb az I. és IV.r. alperes együtt előterjesztett nyilatkozata szerint ők a felperest a tüzeset után készpénzben, infrastruktúrájukat felkínálva segítették a kárelhárításban, de a segítségnyújtás kereteit jogszabályok rendezik. Előadták, hogy a belterületbe vonás az önkormányzat kizárólagos hatásköre, erre utasítani, kényszeríteni nem lehet. A felperes gazdasági épületet és nem lakóházat létesített (ez utóbbit nem is tehetné lévén az ingatlan mezőgazdasági jellegű). Azt, hogy valaki gazdaság épületben lakjon, ott lakcímet létesítsen, jogszabály nem tiltja, de ennek következményeivel tisztában kell lennie. A gazdasági épület helyreállítása tárgyában más hatóság járt el, hozott döntést, emiatt kártérítési felelősség nem terheli.

A II. és III.r. alperesek ellenkérelme szerint őket a kártérítési kereset tartalma nem érinti. Nincs kifogásuk az ellen, hogy a bíróság ítélete alapján a felperes az I.r. alperestől kártérítést kapjon.

A Pest Megyei Bíróság 2010. november 22. napján meghozott 14. P. 20.705/2008/41. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és IV.r. alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 254.000 Ft perköltséget. A le nem rótt illetékről akként rendelkezett, hogy az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 349. § (1) és 339. § (1) bekezdéseinek keretében vizsgálta a felperes kereseti kérelmét, és az alperesek terhére rótt, egyes elkülöníthető magatartásokkal kapcsolatban következő volt az álláspontja.

A belterületbe vonást érintő kereseti kérelemről kifejtette, hogy a rendezési terv önkormányzati rendeletben jelenik meg, ami közjogi aktus. Az önkormányzati rendelet a jogforrási hierarchia része, a területi hatálya alá eső területre, a személyi

hatálya alá tartozó lakosokra, személyekre tartalmaz kötelező rendelkezéseket, jogszabálynak minősül. Az önkormányzati rendelet rendelkezéseinek kikényszerítésére polgári jogviszony hiányában per nem indítható. Nem vitás, hogy lakóház építésére építési engedély csak belterületi ingatlanra adható. A felperes 1991-ben nem belterületi ingatlant vásárolt, ezt tudta. 1991-ben nem is lakóház, hanem gazdasági épület építésére kapott engedélyt. Saját felelőssége volt, hogy nem gazdasági épületet, hanem olyan felépítményt létesített, ami leégéséig lakóházként funkcionált. A belterületbe vonásnak és a felperesi ingatlanon lévő gazdasági épület lakóházzá átminősítésének feltételei vannak. A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 31. §-a alapján a helyi lakossági érdeket szolgáló közút építésére az önkormányzat a természetes és jogi személyek együttműködhetnek. A perbeli ingatlan és az azt környező ingatlanok közútról történő megközelíthetőségéhez szükséges volt a lakosság és az önkormányzat együttműködése. A belterületbe vonás feltételeit a keresetlevél 20. sorszámú melléklete tartalmazta, így a telekalakítási eljárások lefolytatását, a szabályozási tervnek megfelelő telkek kialakítását, a közművesítés során a telektulajdonosoknak vállalniuk kell a közműtársulatba történő belépést, az ezzel járó költségek megfizetését, az érdekeltségi hozzájárulások mértékének elfogadását. Az érintett ingatlanok tulajdonosainak telekalakítási eljárásokat kellett lefolytatniuk, melyek során meg kellett állapodniuk abban, hogy ki, milyen módon, milyen mértékben ad át az ingatlanából közterületet út céljára. Ilyen megállapodásra egyik telektulajdonos sem kötelezhető, mert szerződéskötésre senkit nem lehet kényszeríteni. A telekalakítási eljárások lefolytatása az érintett tulajdonosok érdekkörébe tartozik, és abban az esetben, ha az útnyitással érintett tulajdonosok a telekalakításban nem tudnak megállapodni, ez nem róható az l.r. alperes terhére. Az az időtartam sem róható fel neki, amely alatt az érintett ingatlantulajdonosok a telekalakításról egymással tárgyalnak, illetve amíg az ez iránti földhivatali és egyéb hatósági eljárások zajlanak. Az önkormányzat a kisajátítási eljárások lefolytatására nem kötelezhető. Azzal, hogy a belterületbe vonás feltételeit meghatározta, eleget tett a feladatának, a feltételek teljesítése már a telektulajdonosokra tartozik. Az önkormányzat a képviselőtestület útján dönt a településrendezési tervben szereplő hosszú távú célkitűzések megvalósításáról a helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (Ötv.) 10. § (1) bekezdése alapján. A rendelet alkotása a képviselőtestület diszkrecionális joga, ki nem kényszeríthető. Az is diszkrecionális jog, hogy elhatározza-e a belterületbe vonást vagy sem, illetve hogy annak milyen ütemezését határozza meg. Az l.r. alperes tekintetében tehát az elsőfokú bíróság megállapította, hogy nem tanúsított jogellenes magatartást a belterületbe vonással kapcsolatban.

A téves tájékoztatásra alapozott kereseti kérelemről kifejtette, hogy a közigazgatási hatóság kártérítő felelősségét a tudatos, vagy súlyosan téves adatközlés, felvilágosítás alapozhatja meg. Nem vitás, hogy az l.r. alperes hosszú távú terveiben szerepelt a felperesi ingatlant is magában foglaló terület belterületbe vonása, függetlenül attól, hogy 1991-ben még nem volt településrendezési terve. Ilyen tartalmú felvilágosítást tehát kaphatott a felperes. Az akkori jegyző 1991. május 16-i levele alapján megállapítható, hogy a belterületbe vonásra vonatkozó

telekalakításokat is magában foglaló rendezési terv ebben az időben még csak tervezet formájában létezett. A képviselőtestület azt csak a későbbiekben tárgyalta, és a rendezési terv elfogadásának időpontja nem tisztázott. A rendezési terv elfogadására a korábban már kifejtettek szerint a képviselőtestület nem kötelezhető, így a felperes sem kaphatott olyan tájékoztatást, hogy a belterületbe vonás rövid, záros határidőn belül megtörténik. Az a körülmény, miszerint a gazdasági épület építésére vonatkozó 7276/4/1991. számú építési engedély határozat tartalmazza, hogy a területre vonatkozó rendezési terv megvalósulásakor építési telket családi házzal kell beépíteni, tartalma szerint arra utal, hogy az engedély kiadásakor a rendezési terv még nem készült el. Az 1992. április 10-i keltezésű 8015/2/1992. számú igazolást csak azt tanúsítja, hogy a felperes gazdasági épület építésére kapott engedélyt, és a rendezési terv elfogadásakor megtörténhet az átminősítés, vagyis az átminősítés a rendezési terv elfogadása után esedékes. A hosszú távra tervezett belterületbe vonásról adott tájékoztatás nem minősül olyan súlyos vagy tudatos gondatlan, tehát jogellenes magatartásnak, amely megalapozná az I. illetve IV.r. alperesek kártérítési felelősségét.

Az építési hatósági eljárással kapcsolatosan kifejtette az elsőfokú ítélet, hogy a IV.r. alperes 2006. február 16-án a felperest tájékoztatta arról, hogy más eljáró hatóság kijelölését kérte, és emellett tájékoztatta a kérelme hiányosságairól és arról, hogy a helyi építési szabályzat mit ír elő. Ez a tájékoztató levél kártérítési felelősség alapjául nem szolgálhat, az építési hatósági eljárást a továbbiakban nem a IV.r. alperes folytatta, hanem a kijelölt hatóság, melynek tevékenységéért, esetleges mulasztásáért a IV.r. alperes nem felel. Az a körülmény, hogy a település polgármestere a kijelölt építési hatóság által kiadott helyreállítási és fennmaradási engedélyt megfellebbezte, nem jogellenes. A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 98. § (1) bekezdése alapján a határozattal szemben az ügyfél terjeszthet elő fellebbezést. Az a körülmény, hogy valaki alaptalanul terjeszt elő fellebbezést, vagy nem jogosultként terjeszti azt elő, nem tekinthető jogellenes magatartásnak. A fellebbezést egyébként a másodfokú hatóság elutasította, azonban az elsőfokú építési hatóság határozatában hibákat, hiányosságokat tárt fel, ezért azt megsemmisítette, és új eljárás lefolytatására utasított. Vagyis a fellebbezés mégis eredményre vezetett a hibák, hiányosságok kiküszöbölése érdekében. A felperessel szemben építési bírságot azért szabtak ki, mert a helyreállítási engedély jogerőre emelkedése előtt hozzáfogott a helyreállítási, állagmegóvó munkálatokhoz, ami a bírságot kiszabó határozatban felhívott jogszabályba ütközik. A IV.r. alperes azonban nem járt el ebben az ügyben hatóságként, tehát az építési bírság kiszabása a IV.r. alperes magatartásán kívül álló okból következett be, arra ráhatása nem volt, jogellenes magatartást nem tanúsított.

A kamatmentes kölcsönre alapozott kereseti kérelem tárgyában az elsőfokú ítélet kifejtette, hogy az I.r. alperes 4/1999. (III. 1.) rendelete alapján a felperes egy ízben 500.000 Ft kamatmentes kölcsönben részesült, mert arra szociális helyzete miatt jogosult volt. Az ismételt kamatmentes kölcsön iránti kérelem elutasítása azon alapult, hogy egy család részére a már hivatkozott rendelet 4. § (3) bekezdése

szerint három évente egyszer adható ilyen kölcsön és azt követően, hogy az előző kölcsön visszafizetése megtörtént. Az I.r. alperes képviselőtestülete 2008. július 3-i határozatával megerősítette a Népjóléti Bizottság 86/2008. (III. 13.) NB számú határozatát, mellyel a felperes kérelmét elutasították, egyben tájékoztatta a felperest a bírósági felülvizsgálat lehetőségéről, de a felperes bírósági felülvizsgálat iránt eljárást nem kezdeményezett. Az elsőfokú bíróság szerint így a felperes a kár elhárításához a rendes jogorvoslatot (Ptk. 349. § (1) bekezdés) nem vette teljes körben igénybe. Megállapította, hogy a bizottság és a képviselőtestület is a vonatkozó rendelkezésnek megfelelően járt el. A felperes ugyanis három éven belül részesült kamatmentes kölcsönben, amit még nem fizetett vissza. E körben is a kártérítési felelősség alapjául szolgáló jogellenes magatartás hiányát állapította meg.

Végül a 2007. február 21-i megállapodás megtámadásával kapcsolatban rámutatott, hogy az a Ptk. 236. § (1) bekezdésében írt egy éves határidőn belül megtörtént. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján azonban a felperesnek kellett bizonyítani az általa hivatkozott „zsarolást”, megtévesztést, tévedésbeesést. Az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki M.E-t, dr. B.I-t, F.M-t és dr. T.P-t, azonban a felperesi tényállítást egyik tanú sem tudta alátámasztani, vagyis hogy a IV.r. alperes képviselője a kamatmentes hitel napirendre tűzését és folyósítását ahhoz a feltételhez kötötte, hogy a felperes a megállapodást aláírja. Dr.jegyző 2007. február 16-i keltezésű felpereshez intézett irata nem alkalmas ennek bizonyítására, de még csak valószínűsítésére sem. A kamatmentes kölcsön iránti kérelmet első fokon a Népjóléti Bizottság tárgyalta, mely testületnek a jegyző nem volt tagja, sem előterjesztési, sem véleményezési jogosultsága nem volt. A felperes tehát nem bizonyította, hogy őt a megállapodás megkötésekor a jegyző megtévesztette, vagy tévedésben tartotta volna, és így a megtámadási kereset sem alapos.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) és 86. § (3) bekezdése alapján döntött.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, kereseti kérelmének történő helytadást kért. Fellebbezés kiegészítésében kifejtette, hogy a hatósági eljárás során a harminc napos ügyintézési határidő elmulasztásával okozati összefüggésben áll a leégett ház helyreállításához szükséges kölcsön felvétele, ezáltal az I. és IV.r. alperesek jelentős kárt okoztak neki. A közigazgatási aktus elmulasztása kártérítési felelősséget alapozhat meg. A felperes jóhiszeműen bízott abban, hogy belterületté fogják nyilvánítani azt a területet, ahol ingatlana található, ezért is épített ide lakóházat. Azonban az ügyintéző tudatos, vagy súlyos téves adatközlése és felvilágosítása megalapozza a közigazgatási hatóság kártérítési felelősségét, ennél fogva mint biztatási kár azon ügyintézői téves tájékoztatás, ami alapján a felperes elkezdte lakóingatlanát az adott területre építeni, megalapozza az I. és IV.r. alperes kártérítési felelősségét. Az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének feltétele, hogy azt államigazgatási jellegű tevékenységgel okozzák, vagyis önmagában nem elegendő, ha a kárt egy államigazgatási szerv alkalmazottjának tevékenysége okozza. A károkozásnak az államigazgatási szerv közhatalmi szerepével kell kapcsolatban lennie. Csak olyan kár megtérítéséről lehet

szó, ami a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező-intézkedő tevékenységgel, illetve ennek elmulasztásával függ össze. Tehát a passzív magatartás, a mulasztás is megalapozza a kártérítési felelősséget, és jelen esetben az építésügyi hatóság részéről ilyen mulasztás történt. Az alperesek hatósági eljárásuk során nem vették figyelembe a Ket. alapvető rendelkezéseit és a méltányosság elvét, tekintettel arra, hogy a felperest és családját évekig hagyták méltatlanul megalázottan fedél nélkül élni, azok után, hogy családi háza a hatóság előtt is ismerten leégett, ráadásul többször építési bírsággal sújtották annak ellenére, hogy köztudottan nehéz anyagi körülmények közé került.

Az I.r. alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel.

A II., III. és IV.r. alperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében felülbírált, mivel annak a felperes fellebbezése folytán nem volt jogerőre emelkedett rendelkezése (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból okszerű következtetést vont le arra, hogy az I. és IV.r. alpereseket nem terheli kártérítési felelősség, továbbá, hogy a 2007. február 21-i megállapodás tévedés, megtévesztés okán nem érvénytelen. A felperes az elsőfokú ítéletnek ez utóbbi tárgyú megállapításait a fellebbezésében nem is érintette, így azzal a másodfokú bíróság sem foglalkozik, e körben az elsőfokú ítélet helyes indokaira utal.

A kártérítésre irányuló kereseti kérelmet, annak elemeit illetően a másodfokú bíróság a következőknek tulajdonít jelentőséget. A felperes két címen terjesztett elő nem vagyoni kárra vonatkozó követelést, mindkét esetben a kárt úgy számította, hogy abban élettársa illetve a gyermeke oldalán felmerült kár is szerepelt. A felperest nem illeti meg az a jog, hogy más személyek esetleges nem vagyoni kárát érvényesítse. A nem vagyoni kár a személyiséget ért valamely sérelem esetén érvényesíthető, azonban a Ptk. 85. § (1) bekezdése folytán a személyhez fűződő jogokat csak személyesen lehet érvényesíteni.

Az elsőfokú bíróság okszerűen kategorizálta azokat a magatartásokat, amelyeket a felperes keresetével támadott. A belterületbe vonás az I.r. alperes képviselőtestülete hatáskörébe tartozó rendeletalkotási, vagyis jogalkotási tevékenység (a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény 1. § (1) bekezdés f) pont). E tevékenységgel nem jön létre közvetlen jogviszony a jogalkotó és a jogszabály által szabályozott életviszonyban lévő személy között. Figyelemmel arra, hogy a belterületbe vonás az azzal érintett területet illetően többlet feladatokat ró a települési önkormányzatra, értelemszerű, hogy azt az önkormányzat akkor rendeli el, ha e többlet feladatok feltételei biztosítottak. A belterületbe vonással kapcsolatos

téves tájékoztatás sem terheli az I. és IV.r. alpereseket, mert a felperes tisztában volt azzal, hogy aktuálisan mezőgazdasági jellegű ingatlant vásárolt, mellyel összefüggésben csak távlati terv a belterületbe vonás. Ha ilyen értelmű tájékoztatást kapott, akkor az nem volt téves tájékoztatás, hanem az aktuális realitásokra vonatkozott, így jogellenes magatartást nem jelentett. A felperes konzekvensen az általa létesített építményt lakóházként nevesíti, jóllehet az építési engedély gazdasági épületre vonatkozott, függetlenül attól, hogy a felperes és családja milyen funkcióval használta. A 2006. február 1. napján bekövetkezett tüzesetet követően a helyreállítás építési hatósági eljárására Cs Község Önkormányzat Polgármesteri Hivatalát jelölte ki felettes közigazgatási szerv. Az ebben az eljárásban esetleg megvalósult bármely jogellenes magatartás, mulasztás miatt az I. és IV.r. alpereseket kártérítési felelősség nem terheli, mert semmiféle hatósági tevékenységet nem fejtettek ki. Az elsőfokú építési engedély határozattal szembeni jogorvoslati kérelem, melyet Budakalász polgármestere nyújtott be szintén nem minősíthető jogellenesnek. Az I.r. alperes értesült a határozatról, melyben foglaltakkal nem értett egyet. Önmagában az, hogy a polgármester önmagát ügyfélnek minősítette, jogellenes magatartásként nem értékelhető, és bár a másodfokú hatóság a fellebbezést elutasította, a jogorvoslati eljárás során észlelt eljárási hiányosságokat, amelyek arra a döntésre vezették, hogy az elsőfokú határozatot megsemmisítette, és új eljárást rendelt el. A kiszabott bírságot a felperes kárként érvényesítette, jóllehet azt nem fizette meg, így annak összege vagyonában értékcsökkenést nem eredményezett, vagyis e körben a Ptk. 355. § (4) bekezdése szerinti kár sem következett be. Ugyanakkor a bírságot kiszabó határozatot nem a IV.r. alperes hozta, hanem a kijelölt hatóság, vagyis a sérelmezett magatartást nem is a IV.r. alperes tanúsította. Az I.r. alperes a káreseményt követően a felperes kamatmentes kölcsön iránti kérelméről kedvezően döntött. Annak második alkalommal történt kérelmezésekor meghozott elutasító határozat nem volt jogellenes, hanem kifejezetten megfelelt az I.r. alperes e tárgyban megalkotott rendeletének, így az I.r. alperest jogellenes magatartás nem terheli. E körben a másodfokú bíróság annyi korrekciót tart indokoltnak, hogy az e tárgyban meghozott jogerős másodfokú határozattal szembeni bírósági jogorvoslat nem minősül a Ptk. 349. § (1) bekezdésében az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének különös feltételeként megkövetelt rendes jogorvoslatnak (Pk. 43. állásfoglalás).

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes az elsőfokú eljárásban a keresete alapjául a biztatási kárt nem jelölte meg, fellebbezésében erre részletesebb kifejtés nélkül mégis hivatkozott, ami azonban a Pp. 247. § (1) bekezdésébe ütközik.

A másodfokú eljárásban pervesztes felperes a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az I.r. alperes képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjat (Pp. 75. § (2) bekezdés) megtéríteni, amelyhez a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4/A. § (1) bekezdése szerint általános forgalmi adó járul. A

felperes számára engedélyezett költségmentesség (Pp. 84. § (1) bekezdés a) pont) folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2011. október 27.

Dr. Tölgy-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Hóbl Katalin sk.
bíró

A kiadmány hitelül: